

Sygn. akt VIII C 899/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: staż. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę 1.820,40 zł

1. zasądza od strony pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 1.746,60 zł (tysiąc siedemset czterdzieści sześć złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od strony pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 1.117 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 899/20

UZASADNIENIE

W dniu 28 kwietnia 2020 roku powód P. G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi powództwo o zasądzenie kwoty 1.820,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2020 do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 28 listopada 2019 roku doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu marki B. o nr rej. (...) należącego do A. K.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Zakładzie (...), któremu poszkodowany zgłosił szkodę. Z uwagi na charakter szkody (całkowita) poszkodowany był zmuszony wynająć pojazd zastępczy. Koszt najmu powiększony o koszt podstawienia i odbioru pojazdu wyniósł 3.173,40 zł brutto. Pozwany uznając swoją odpowiedzialność wypłacił z powyższego tytułu kwotę 1.353 zł.

(pozew k. 3-6)

Postanowieniem z dnia 27 maja 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania do tut. Sądu.

(postanowienie k. 24)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany, nie kwestionując rynkowego charakteru stawki powoda wyjaśnił, że poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego oraz o akceptowalnych stawkach takiego najmu, z której to propozycji nie skorzystał, a tym samym przyczynił się do zwiększenia szkody, w zaistniałych realiach stawka powoda ma bowiem zawyżony charakter. Przypomniawszy, że poszkodowany zobowiązany jest do współdziałania z ubezpieczycielem i minimalizacji rozmiarów szkody, ponadto wskazał, że uznał 10-dniowy okres najmu i stawkę 110 zł netto.

(odpowiedź na pozew k. 43-44v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. o nr rej. (...) będący własnością A. K..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka A. K. 00:02:13-00:20:35 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 15 grudnia 2020 roku, okoliczności bezsporne)

A. K. zgłosił telefonicznie szkodę pozwanemu. W rozmowie z poszkodowanym przedstawiciel pozwanego zaproponował bezpłatny najem pojazdu zastępczego, która to propozycja została zaakceptowana. Tego samego dnia z A. K. skontaktował się pracownik powoda. Poszkodowany będąc przekonany odnośnie tego, iż powód otrzymał na niego namiary od ubezpieczyciela, umówił się z powodem na następny dzień celem wynajęcia pojazdu zastępczego.

W dniu 2 grudnia 2019 roku A. K. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki N. (...). Stawka dobową za najem została ustalona na kwotę 180 zł netto, a jej wartość nie była uzgadniana z poszkodowanym. W umowie zastrzeżono ponadto opłatę z tytułu wydania/zwrotu pojazdu na terenie miasta, w którym wynajmujący ma siedzibę lub oddział stacjonarny, w wysokości 60 zł netto za zdarzenie.

Zgodnie z § 5 umowy, poszkodowany przejął na powoda swoją wierzytelność – prawo do odszkodowania z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wobec sprawcy szkody oraz (...), powstałą z tytułu szkody z dnia 28 listopada 2019 roku w samochodzie o nr rej. (...). Wraz z umową A. K. podpisał formularz informacyjny szkody.

Wynajęty pojazd poszkodowany wykorzystywał do dojazdów do pracy. W dniu 13 grudnia 2019 roku (piątek) ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu świadczenie z tytułu stwierdzonej szkody całkowitej. Trzy dni później A. K. zakończył najem i zdał pojazd powodowi.

(zeznania świadka A. K. 00:02:13-00:20:35 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 15 grudnia 2020 roku, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 13-15, formularz informacyjny szkody k. 18, protokół zdawczo-odbiorczy k. 19, okoliczności bezsporne)

W dniu 23 grudnia 2019 roku powód wystawił na A. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.099,60 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 14 dni. Faktura obejmowała także koszt podstawienia i odbioru pojazdu – 73,80 zł. Kwoty ujęte na fakturze podlegały zapłacie w terminie 14 dni.

W zestawieniu dotyczącym okresu najmu pojazdu zastępczego stanowiącym załącznik do faktury powód wskazał następujące zdarzenia/czynności: data zdarzenia – 28 listopada, wynajęcie pojazdu zastępczego – 2 grudnia, wykonanie oględzin – 3 grudnia, oczekiwanie poszkodowanego na decyzję w sprawie szkody – 3-6 grudnia,

poinformowanie poszkodowanego o nieuzasadnionej ekonomicznie naprawie pojazdu (szkoda całkowita) – 6 grudnia, okres organizacyjny w związku ze szkodą – 6-13 grudnia, wypłata odszkodowania – 13 grudnia, weekend – 14-15 grudnia, zwrot pojazdu zastępczego – 16 grudnia.

(faktura k. 9, załącznik do faktury za wynajem k. 10, oświadczenie o przebiegu naprawy pojazdu k. 11, decyzja k. 12, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 3 stycznia 2020 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu świadczenia w wysokości 1.353 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W treści decyzji wyjaśnił, że zweryfikował okres najmu do 10 dni (tj. od dnia 2 grudnia do dnia 12 grudnia 2019 roku), a także stawkę dobową do kwoty 110 zł netto, a więc kwoty, za którą proponowano poszkodowanemu zorganizowanie wynajmu pojazdu. Koszt podstawienia i odbioru auta zastępczego został zweryfikowany do kwoty o zł.

(decyzja k. 20, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka A. K..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w przeważającej części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikała na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 28 listopada 2019 roku, w wyniku którego należący do A. K. samochód marki B. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, jak również rynkowego charakteru stawek powoda.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowił uzasadniony okres korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego, stawka dobową za najem, a także zasadność kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. W ocenie pozwanego uzasadniony okres najmu wynosił 10 dni, przy czym, jak wynika z treści decyzji ubezpieczyciela (k. 20), czas ten obejmował: oczekiwanie na oględziny (1 dzień) oraz oczekiwanie na wydanie decyzji (9 dni). Ponadto pozwany ustalił stawkę za najem na kwotę 110 zł netto.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że jak wynika z zeznań A. K., przedstawiciel pozwanego zaproponował mu w rozmowie telefonicznej bezpłatny najem pojazdu zastępczego. Następnie, jeszcze tego samego dnia z poszkodowanym kontakt nawiązał pracownik powoda, wobec czego A. K. uznał, iż kontakt ten został zainicjowany przez ubezpieczyciela. Założenie to w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania uznać należy za w pełni zasadne, poszkodowany zgłaszał bowiem szkodę wyłącznie jednemu podmiotowi i samodzielnie nie kontaktował się z wypożyczalnią pojazdów. Skoro więc powodowa firma skontaktowała się z poszkodowanym, ten był uprawniony do przyjęcia, że otrzymała

ona dane kontaktowe właśnie od ubezpieczyciela. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, iż depozycje A. K. nie zostały podważone przez stronę przeciwną, dlatego Sąd uznał je za wiarygodne. Skoro zatem poszkodowany działał w usprawiedliwionym przekonaniu, że najem pojazdu jest organizowany przez pozwany Zakład (...) brak jest przesłanek do przyjęcia, iż korzystając z oferty powoda A. K. przyczynił się do powstania szkody. Niejako absurdem byłoby bowiem nakładanie na poszkodowanego obowiązku w postaci dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem, który sam zaoferował najem pojazdu, celem upewnienia się, czy wypożyczalnia, która podjęła kontakt z takim poszkodowanym działa w imieniu ubezpieczyciela. Powtórzenia wymaga, że pracownik powoda nawiązał kontakt z poszkodowanym tego samego dnia, w którym A. K. zgłosił telefonicznie szkodę pozwanemu i otrzymał ofertę wynajmu pojazdu zastępczego. Niezależnie od powyższych rozważań zaznaczenia wymaga, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby skutecznie poinformował poszkodowanego o możliwości wynajmu pojazdu zastępczego oraz o akceptowalnych stawkach takiego najmu w przypadku wynajęcia pojazdu od podmiotu trzeciego. Wprawdzie w poczet materiału dowodowego pozwany załączył informację w tym przedmiocie (k. 49), rzecz jednak w tym, że nie została ona opatrzona żadną datą, ponadto brak jest dowodu na jej przesłanie poszkodowanemu. I choć A. K. przyznał, że najprawdopodobniej otrzymał rzeczony dokument, to po pierwsze oświadczenie świadka w tym zakresie nie ma stanowczego charakteru, po drugie z samego tego oświadczenia nie wynika, w jakiej dacie oraz formie (email, przesyłka pocztowa) informacja odnośnie najmu pojazdu zastępczego miała zostać mu doręczona. Nie można tym samym wykluczyć, że świadek otrzymał tę informację już po zakończeniu najmu pojazdu zastępczego. Kwestia ta jest przy tym całkowicie nieweryfikowalna, pozwany pomimo wezwania z dnia 15 grudnia 2020 roku nie złożył bowiem akt szkodowych, a tym samym w istocie pozbawił się możliwości wykazania, że w okresie najmu pojazdu skutecznie doręczył poszkodowanemu dokument z k. 49. W świetle powyższej konkluzji jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że informacja zawarta w w/w dokumencie jest bardzo ogólnikowa i ogranicza się w zasadzie do wskazania, iż w przypadku zorganizowania przez poszkodowanego pojazdu zastępczego we własnym zakresie koszt najmu zostanie zwrócony na podstawie zamieszczonego w dokumencie cennika. Informacja ta nie wskazuje natomiast na warunki, na jakich najem miałby się odbywać, nie wymienia współpracujących z pozwanym wypożyczalni itd. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki w nim ujęte na datę szkody miały realny charakter (załączone przez pozwanego oświadczenia z k. 50-55v. zostały sporządzone w dniu 17 maja 2019 roku, a więc jeszcze przed zaistnieniem zdarzenia szkodowego). Nawet zatem gdyby założyć, że poszkodowany otrzymał w okresie najmu omawiany dokument, należałoby uznać, że nie zawierał on żadnej konkretnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o jego treść nie był on w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w w/w zakresie. W niniejszej sprawie A. K. niewątpliwie został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki dobowej, jak również w odniesieniu do samych warunków najmu. Pozwany poprzestając na niezwykle ogólnikowej i cząstkowej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Wreszcie przypomnienia wymaga, że pozwany nie kwestionował rynkowego charakteru stawek powoda, a jednocześnie nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż mają one zawyżony charakter. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem. Inaczej niż w przypadku odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu mającego umożliwić jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego jest należne tylko wówczas, gdy poszkodowany rzeczywiście takie koszty poniósł. A skoro tak, to powinien udowodnić ich rzeczywistą (faktycznie poniesioną) wysokość. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił,

że stawka wynajmu samochodu zastępczego, umówiona pomiędzy powodem a poszkodowanym jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Oczywiście jest przy tym, że wymienione przez pozwanego w piśmie z k. 49 stawki nie stanowią wyznacznika średnich stawek rynkowych. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że A. K. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda.

W ocenie Sądu powód był także uprawniony do naliczenia opłaty za najem za okres 14 dni. Przypomnienia wymaga, że ubezpieczyciel nie kwestionował okresu najmu przez pierwsze 10 dni, tj. do dnia 12 grudnia 2019 roku. Sporne były wyłącznie 4 ostatnie dni najmu. O czym była już mowa, poszkodowany otrzymał świadczenie odszkodowawcze w dniu 13 grudnia 2019 roku, przez co dziwi stanowisko ubezpieczyciela, który przyjmuje, że poszkodowany miał prawo wynająć pojazd wyłącznie do dnia poprzedzającego tę datę. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany winien angażować własne środki celem naprawy czy też nabycia nowego pojazdu, w sytuacji, w której szkoda zaistniała nie z jego winy. Skoro więc A. K. otrzymał należne mu świadczenie dopiero w dniu 13 grudnia 2019 roku, uznać należy, że co najmniej do tej daty był on uprawniony do korzystania z samochodu zastępczego. Zdaniem Sądu w rzeczywistości uprawnienie to miało jeszcze szerszy zakres, jak wyjaśnił bowiem Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale w sprawie III CZP 5/11, zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. Pogląd ten znajduje pełną akceptację Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, nie budzi bowiem wątpliwości, że sama wypłata odszkodowania nie oznacza jeszcze, że poszkodowany ma możliwość niemal od ręki zakupić nowy pojazd. W sytuacji szkody całkowitej, a taka miała miejsce na gruncie omawianej sprawy, zdaniem Sądu do czasu najmu pojazdu doliczyć należy kilka dni organizacyjnych, które umożliwiają poszkodowanemu rozeznanie się na rynku pojazdów i poczynienie działań mających na celu nabycie nowego auta. W świetle powyższych rozważań zdanie pojazdu w dniu 16 grudnia 2019 roku, tj. w pierwszym dniu roboczym następującym po dacie wypłaty świadczenia przez pozwanego, nie może być postrzegane jako działanie zwiększające rozmiar szkody.

Za niezasadne Sąd uznał natomiast roszczenie dotyczące refundacji kosztów podstawienia i odbioru pojazdu, powód nie wykazał bowiem, iż koszty te były konieczne. Wynajmowany pojazd nie był podstawiany poszkodowanemu na miejsce zdarzenia, a dopiero kilka dni po kolizji, a powód nie wykazał w żaden sposób, iż osobiste stawiennictwo poszkodowanego w jego oddziale wiązało się z niedogodnościami lub znacznymi kosztami, które mogłyby uzasadniać odpłatną usługę podstawienia pojazdu pod dom klienta.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzycielności, mógł się skutecznie domagać wyłącznie uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.746,60 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.746,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając pozew w pozostałym zakresie.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., co było uzasadnione wygranem sprawy przez powoda niemal w całości (w niemal 96%). Na zasądzone od pozwanego koszty procesu w kwocie 1.117 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.